

Governeu, governeu, que som feliços!...

Tal com digué Voltaire, «vivim en el millor dels mons possibles». Així ho afirmen diàriament els que ocupen el poder d'Espanya amb el beneplàcit de tots els espanyols, exceptuant l'eterna minoria.

Aquí no passa res. Empresonaments? Expulsions? Deportacions? Vagues? Res; mentides dels periodistes. Pertorbadors de l'ordre. *Bulos* de Carnestoltes...

Que la vida és cara! Naturalíssim! Extraordinàriament naturalíssim! Causes? La baixa de la pesseta. Però no cal preocupar-se; ja pujarà.

Ademés, ja han apujat el sou a l'oficialitat de l'Exèrcit. Què més pot demanar-se?

Un grup s'han entestat d'anar a viure al carrer d'Entença; s'els dona acolliment gràcies a unes petites indicacions de l'«un» i de l'influència de «l'altre». Si això és Xauxa!

Periodistes i oradors feliciten sovintment els jutges i alguns—pessimistes, naturalment—creuen que estan processats. Que és bonica l'innocència!

I els obrers? Oh, els obrers! Mai havíem estat tan bé. Una miqueta de fam. Alguns fillets tòxics... Però molta felicitat.

De tant en tant juguem a demanar més pessetes i la guàrdia civil pot practicar-se lluint la seva habilitat amb uns senzills i agradables cops de sabre al cap i carícies a l'espinada amb la culata. Res!... Molt divertit!... Tot plegat una broma. Alguns pentinats amb una ratlleta de tres o quatre centímetres, algunes costelles ensorrades. Res... Matar... la monotonia.

Revolució? Qui ha parlat aquí de revolució? Si això és el país del sidral, senyors! Sols el descontentisme d'aquesta eterna minoria que no arriba ni a un vuitanta cinc per cent dels ciutadans. Aquesta minoria eterna que encara no són 18 milions d'espanyols.

Si fessim una revolució seria per a matar l'avorriment. Això, sí, sempre de cara al règim. Que nosaltres passem fam i els nostres fillets moren de misèria? Es natural; naturalíssim. Això no vol dir res. No té importància. Som obrers. Recordem les paraules d'aquell capità: «Ha crescut l'herba; aneu a pasturar».

Lo essencial, per la nostra felicitat, i la tranquil·litat d'aquesta immensa majoria que representen quatre milions d'espanyols de diferents edats i sexes, és que la burgesia pugui acumular capitals respectables, que puguin estiuajar a Biarritz o San Sebastián... Que la Monarquia perdi... Que el govern segueixi la seva tasca pacificadora...

Nosaltres, si aquest pessigolleig tan agradable de la fam no ens dona el cop de gràcia final, serem patriotes i de la «majoria» del govern. Sempre de cara al govern. Ja hem encarregat un «stock» de corbates a l'esparter de la plaça...

ROBESPIERRE

Revolució gramatical

Hom dirà que, avui, no és cosa de gratar-se molt el cap el fer articles. De veritat s'està atravesant una vertadera crisi de superproducció periodística, causa sens dubte, de la bona collita d'esdeveniments polítics. Obeïnt les mateixes lleis que presideixen els fenòmens econòmics, tan prompte desaparagueren els monopolis de la lliure producció periodística, s'entaulà una renyida concurrència. Conseqüència immediata, fou la forta baixa del valor de la literatura. La nostra malalta pesseta, que, segons diagnòstic dels facultatius, es veu que es tracta d'un cas de febres de malta, a ben segur que el seu agreument no és del tot indiferent a aquesta baratura de l'intel·lecte espanyol. Sigui com sigui, el fet és que el nostre diccionari està amenaçat de sofrir una vertadera revolució. (Aquesta hom creu que el govern l'autoritzarà). Homes de pes i experts en la matèria, han considerat de tot punt indispensable anar a l'estabilització del valor dels adjectius i han començat per aturar la baixa que el valor d'aquests empenia, en el següent punt: Per «home cínic», en el successiu s'entendrà home «desaseado», encara que honorat i digne, però que només s'afaita un cop a la setmana; més ben dit, refractari a deixar-se prendre el pèl.

De debò ens plau aquesta reforma; car creiem que així s'anul·larà el valor de certs adjectius com republicà, liberal i altres d'ordre esquerrà que alguns homes porten pintats en grosses lletres i que més bé pregonen als quatre vents. Rebaixats d'aquest valor, hom tindrà ocasió d'observar-los en llur substantivitat intrínseca, amén de lo adaptable d'aquesta matèria a tota mena d'adjectius, sempre que guardin la deguda concordància amb els complements directes, o siguin les prevendes. — J. MASDEU.

Brussel·les, octubre 1930

Construcció i Venda de MOBLES

RAMON POUS

Plaça Capità Ostàriz, 1

Visitar aquesta casa, és comprar

Garantia en els treballs d'encàrrec

Les duègues guerres

Han acabat la tasca els senyors que es reuniren prop del llac de Ginebra. Han sortit contents i satisfets, ja que han treballat per la pau del món i pel desarmament. Així ho diuen; però dona el cas que les nacions cada dia perfeccionen més les seves armes, i la ciència, que hauria de treballar per a preservar el mal del món, és aplicada per a la seva destrucció.

Així és que, de paraula, ens han promès molt; però els fets ho contradueixen. I, com que havem de creure més els fets que les paraules, aquells ens demostren que el perill és imminent i la guerra cada dia és més aprop.

Més, com hem dit abans, els reunits a Ginebra han sortit satisfets. El bo i millor de la tècnica oral ha pogut lluir ses facultats i al mateix temps gastar una quantitat no petita del pressupost de les respectives nacions.

Han parlat de la guerra i de la pau; més ben dit, han donat a comprendre que tenien molta por de perdre aquesta última; entenen per la que ells gaudien prop del llac.

Però els que no gaudeixen d'aquella pau; els que viuen sofrint cada dia; els que els manca de tot, que som majoria, que és igual que si visquesim en guerra, tots aquets, a aquells senyors, no els interessem.

Es l'obrer que viu al camp, a la mina, al taller, al mar; l'exploitat que es ven la suor i la sang, mentre tenen les llars en llocs infectes, on la misèria impera, i els infants van despulats i bruts...

Es una llarga cadena que va de pares a fills. Es la guerra eterna; l'infern del Dant, al qual estem condemnats els desheretats, els pàries; i precisament per això no els diu res a aquests bon senyors de Ginebra.

I aquí precisament és on neix l'altra guerra. Es l'egoisme acumulat dels poderosos que crea conflictes a les grans nacions; és la suor i la sang amagatzemada que s'exporta, que crea competències en els mercats, esdevenint en greus conflictes que les més de les vegades han de solucionar-ho les esquadres i els exèrcits, i això és el que capfica els reunits a Ginebra. Tan senzilla que és la solució! Menys oratòria i més humanitarisme.

CUC

Ja anuncieu a INQUIETUD?